

дохожда. Тъй да знаешъ... Какво се смѣешъ? — разсърди се отведнажъ Петъръ овчаря. — Когато ти разправамъ за вълкъ, да слушашъ. Какъвъ ми си овчаръ ти...

— Какво бе, дѣдо Петре, какво си ме заялъ, — разсърди се на свой редъ Давидко. — Не ме е страхъ мене отъ вълка ей! Какво е вълка? — Куче. Не искамъ да го зная.

Петъръ овчаря се извърна като ударенъ, загледа Давидка, кипна. И докато вземе да го хока, очитѣ му го измѣрваха отъ глава до пети. И ето, подъ бѣлитѣ му вежди за-свѣтка нѣщо весело, той взе да се усмихва: израстналъ бѣше Давидко като върлина, високъ, плещестъ, съ дълги крака, съ дълги ржце. Имаше снага на нѣкой великанъ, а лицето му бѣше си останало голобрадо, момчешко. „Право казва Давидко, — помисли си Петъръ овчаря. — Какво ще му прави вълкъ на тазъ боримечка?“

— И куче да бжде вълка, Давидко, — поде примирително Петъръ овчаря, — ти пакъ се пооглеждай. Гадъ е туй, вѣра нѣма. А пъкъ, дето казватъ, че вълчицата се била овълчила въ нивитѣ, не вѣрвамъ. Тамъ е тя, тамъ — въ гората. Истина, гората е на петъ-шестъ часа отъ тука, ама колко пжтъ е то за единъ вълкъ — нищо работа.

Той измѣри пакъ съ очи високия ръстъ на Давидка и продължи: